

Da der ikke fremkom noget andet Forslag, fattes ovennævnte Forslag af Rosenørn under Afstemning og vedtoges med 83 Stemmer mod 4.

Formanden: Jeg vender nu tilbage til det forbigaaede Nr. 4 paa Dagsordenen, som er 1ste Behandling af Forslag til Lov, hvorved Communalbestyrelserne bemyndiges til at foretage, hvad de finde fornødent for at lindre Dyrtidens Tryk paa den Uformuende.

Indenrigsministeren: Da ikke nogen Anden tager Ordet, skal jeg tillade mig at gjøre det, og skal jeg da udtale, at jeg fremdes maa ansee det for yderst betænkeligt, at der gives Communerne den udstrakte Frihed, som der ved dette Lovforslag er Spørgsmaal om. Jeg viste forleden, da der var Spørgsmaal om denne Sags Fremme, at Communalbestyrelserne derved vilde blive Herre over enhver Mand's Formue inden Communens Grændser, og jeg viste derhos, at Communalbestyrelserne vilde komme i den allerførste Forleghed ved at faae en saa udstrakt Myndighed, da de vilde blive nødte til at træffe Foranstaltninger, som de maaskee selv fandt betænkelige, men som de ikke kunne undgaae at tage, naar de ikke ville udsætte sig for stærke Ubehagelser. Forsaavidt de af den ærede Forslagsstiller derimod gjorde Bemærkninger gaae ud paa min Person, skal jeg lade dem aldeles ubesvarede; men jeg skal kun bemærke, at det har overrasket mig, at han vil have sit Forslag betragtet som en Virkning af den Frihed, der ifølge Grundloven skal tilkomme Communalbestyrelserne. Det var Noget, jeg paa ingen Maade havde tænkt mig; jeg troede, at den Bestemmelse, han bragte i Forslag for 1 Aar, skulde hjemle en Dictatur, som for en Tid skulde indrømmes Communalbestyrelserne; men efter den Tale, han førte, maa jeg antage, at han finder det at være en Communalbestyrelserne naturligt tilkommende Ret, og som blot for Diebliffet ikke kan sættes iværk uden en vis Begrændsning, nemlig for en vis Tid, fordi Grundlovens Løfte om at give en saa udstrakt Communal-

myndighed endnu ikke var opfyldt. Forsaavidt man skulde betragte Sagen fra dette Synspunkt, anseer jeg den for endnu langt betænkeligere, end jeg oprindeligt ansaar den for. Jeg skal forøvrigt bemærke, at jeg aldeles ikke har Noget imod, at Communalbestyrelserne kunne faae en noget forøget Leilighed til at imødegaae den Dyrtid, som er begyndt, og som maaskee længe vil vedblive, ja, maaskee endog saa vil forøges. I 1847 blev der af Communalbestyrelserne truffet adskillige Foranstaltninger, som havde en overordentlig gavnlig Virkning, og som bleve udførte uden noget Tryk for Nogen; thi det Meste blev udrettet ved velvillig Medvirking af de Mænd, som baade vare istand til at give Tilskud og idetmindste give Forskud, og tillige at lede de Foranstaltninger, som skulde stee til Communerne's Forsyning med Fornødenheder paa en hensigtsmæssig Maade, og, forsaavidt der behøvedes Regjeringens Sanction dertil, blev den ogsaa given, ligesom ogsaa Regjeringen ved andre Midler søgte at lette Dyrtiden. Derimod afflog Regjeringen med stor Standhaftighed alle de Begjæringer, som bleve gjorte om Foranstaltninger, der kunde gribe ind i den frie Handel og i den frie Disposition over sin Eiendom, saasom Forslag om Udsøfelsesforbud eller Udsøfelsestold, som Regjeringen ogsaa i tidligere Perioder, navnlig i Aaret 1826, med lige Standhaftighed havde modstaaet. Jeg troer, at, dersom en saadan Frihed, som i Aaret 1847 i visse Henseender, uagtet med en stor Varsomhed, blev overladt Communalbestyrelserne med Hensyn til at træffe Foranstaltninger til at sikke Communerne mod Mangel paa Fødevarer, navnlig mod Mangel paa Kornvarer, at, dersom den maaskee kunde ordnes paa en mere bestemt Maade, saaledes at den vedkommende Regjeringsmyndigheds Samtykke til de Foranstaltninger, som i saa Henseende maatte foreslaaes, deels kunde undværes, deels med Sikkerhed kunde gives, saa kunde det have sin gode Nytte. Jeg troer ogsaa, at der i høi Grad vilde være Anledning til med Hensyn til det foreliggende Forslag at nedsætte et Udvalg, for at dette kunde faae Leilighed til at tage under Overveelse, hvilke Foranstaltninger der muligt kunde gjøre nogen